

Γνωρίστε την Ελένη Γεωργοστάθη

2016-12-30 12:57

Η Ελένη Γεωργοστάθη κουβεντιάζει στο BOOK TOUR με τον Θεοφάνη Θεοφάνους.

Σύντομο βιογραφικό

Η ΕΛΕΝΗ ΓΕΩΡΓΟΣΤΑΘΗ γεννήθηκε στη Σπάρτη το 1973. Σπούδασε ελληνική φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στη νεοελληνική φιλολογία στο Πανεπιστήμιο του Birmingham. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα ως επιμελήτρια εκδόσεων. Έχει συμμετάσχει στη συγγραφή σχολικών βοηθημάτων κι έχει εργαστεί ως ληματογράφος σε εγκυκλοπαίδειες και λεξικά. Από το 2012 διατηρεί ιστολόγιο για το παιδικό βιβλίο

(miaforakienankairoimikrieleni.blogspot.gr).

Εργογραφία

(2016) [Το απέναντι νησί](#), Ψυχογιός

(2014) [Το χάρτινο караβάκι της μαμάς](#), Ψυχογιός

Ενότητα 1^η: Εκ των έσω

Ποια παιδική σας ανάμνηση παραμένει ανεξίτηλη;

Εγώ κι ο ξάδερφός μου να προσπαθούμε κρυφά από τη γιαγιά μας να γεμίσουμε τα κουβαδάκια μας με νερό από τη βρύση του κήπου μια μουντή, φθινοπωρινή μέρα. Στόχος: να τροφοδοτήσουμε στη συνέχεια το αυτοσχέδιο «πηγάδι» βάθους είκοσι τριάντα εκατοστών που σκάβαμε όλο το πρωί στην αυλή και που ως εκείνη τη στιγμή δεν είχε βγάλει, φυσικά, σταγόνα νερό. Με τα πολλά με τα λίγα, την ξεγελάσαμε τη γιαγιά –ο ένας την απασχολούσε ενόσω ο άλλος γέμιζε τα κουβαδάκια–, και κάπως έτσι απέκτησε νερό και το ξεροπήγαδό μας, που μετά είχαμε τη φαινή ιδέα να το καλύψουμε με κάτι παλιές εφημερίδες, για να μην πάρει χαμπάρι η γιαγιά το κατόρθωμά μας. Και πρέπει να ήταν άψογο το καμουφλάζ, γιατί το επόμενο πρωί η γιαγιά, κάνοντας δουλειές στην αυλή, πάτησε ανυποψίαστη στην απλωμένη εφημερίδα και το πόδι της βούλιαξε στα λασπόνερα εκείνης της γούβας που, έμπλεοι ποιητικής διάθεσης, είχαμε την προηγούμενη μέρα βαφτίσει πηγάδι! Κάτι τέτοια –η γούβα που βαφτίστηκε πηγάδι, μια ανεπαίσθητη παρέκκλιση από την ισιάδα μιας αυλής που θεωρήθηκε «λόφος», ένα καφάσι που έγινε αυτοκίνητο– λειτουργούν μέσα μου ως οδοδείκτες, ως υπομνήσεις του τρόπου με τον οποίο δουλεύει και χτίζει κόσμους το παιδικό μυαλό.

Και ως ενήλικη; Τι είναι αυτό που συχνά πυκνά ανασύρετε στη μνήμη σας και αποτελεί πάντα ένα καλό επαλήθριο για το μέλλον;

Αυτό που μου μένει από γεγονότα και καταστάσεις του ενήλικου παρελθόντος είναι μάλλον η αίσθησή τους και το καταστάλαγμα της εμπειρίας που με πιάει παρακάτω. Η ενηλικίωση από αυτή την άποψη δεν είναι άλλο από ένα αέναα εξελισσόμενο παρόν με το βλέμμα πάντα στραμμένο σε ό,τι μας φέρνει το μέλλον. Αν λοιπόν πρέπει να μιλήσω για μια ανάμνηση που πάντα λειτουργεί ως επαλήθριο, αυτή είναι μια εξάωρη μεταμεσονύχτια συζήτηση σε ένα παγκάκι μιας στάσης λεωφορείου πριν από καμιά εικοσαριά χρόνια. Κι αυτό επειδή μέσα της έκλεινε την ενδόμυχη επιθυμία να παραταθεί τόσο ώστε να μη γίνει ποτέ ανάμνηση.

Εκλάμπεις, αναλαμπές; Συνήθως με ποιον τις μοιράζεστε;

Με πολύ κοντινούς ανθρώπους. Την οικογένειά μου και λιγοστές φίλες που εμπιστεύομαι για το κριτήριο και την ειλικρίνειά τους.

Ο άνθρωπος, ανέκαθεν, ως οντότητα ζει ανάμεσα σε πειρασμούς. Ασπίδες έχουμε;

Δεν είναι κατ' ανάγκη κακοί όλοι οι πειρασμοί, υπάρχουν και εκείνοι που μας επιτρέπουν να εξελιχθούμε, να μετρήσουμε δυνάμεις, να γνωρίσουμε ίσως καλύτερα τον εαυτό μας. Όσο για την ασπίδα, αυτή είναι πάντα ο εαυτός μας και τα όρια που εκείνος επιλέγει να βάλει. Όσο κι όπως αντέχει κανείς.

Τι σας προσγειώνει απότομα;

Η έπαρση. Και η –όχι σπάνια συνακόλουθη– αγνωμοσύνη και ψευτιά. Πληγώνομαι και σοκάρομαι όταν βλέπω ανθρώπους να μεταλλάσσονται, σχέσεις ζωής να γκρεμίζονται χάριν της επιθυμίας για λίγο εφήμερο μεγαλείο.

Δώστε μου ένα λόγο για ν' αγαπήσει κανείς τη μέρα.

Η αναπάντεχη ομορφιά που κρύβει πάντα μέσα του ό,τι δεν έχει έρθει ακόμα.

Σε ποια εποχή συναντάμε την αληθινή Ελένη, όπου συμμετέχουν σε αυτό που ζει όλα τα μέρη του σώματος (σώμα, μυαλό, ψυχή);

Δεν μπορώ να θυμηθώ εποχή στη ζωή μου που και τα τρία αυτά στοιχεία να μη συνυπήρχαν – έστω και διαγκωνιζόμενα. Με διαφορετικές ίσως εντάσεις κι αποχρώσεις κάθε φορά, διεκδικώντας το καθένα δυναμικά ρόλο, πάντως με τον ένα ή τον άλλο τρόπο και τα τρία έχουν πάντα το μερίδιό τους σε ό,τι κάνω.

Ποια είναι η ραχοκοκαλιά της ζωής;

Η ισορροπία ανάμεσα σε αντιθέσεις κι αντιφάσεις. Το να μπορέσουμε εμείς οι ίδιοι να βρούμε το μέτρο του εαυτού μας, να παλαντζάρουμε ανάμεσα σε επιθυμίες και αντοχές, σε αλληλοσυγκρουόμενα συναισθήματα, ανάμεσα στο όνειρο και στην πραγματικότητα.

Ενότητα 2^η: Η τέχνη της γραφής

Από τα είδη του λόγου, ποιο σας συγκινεί/συναρπάζει περισσότερο;

Το μυθιστόρημα. Για τον σύνθετο κι ανοιχτό σε πολλαπλές αναγνώσεις χαρακτήρα του, την ικανότητά του να πλάθει πειστικούς, αν και όχι κατ' ανάγκη ρεαλιστικούς, κόσμους, να συνδυάζει πολλούς διαφορετικούς εκφραστικούς τρόπους, να αυτοϋπονομεύεται και να αυτοσαρκάζεται,

πάνω απ' όλα, για την εκπληκτική του ευελιξία και ανθεκτικότητα, αφού κατορθώνει να εξελίσσεται και να μετασχηματίζεται μέσα στον χρόνο ενσωματώνοντας νέες, ακόμα και «περιθωριακές» ή «αντιλογοτεχνικές», μορφές. Και βεβαίως επειδή συγγενεύει με την άλλη μεγάλη μου αγάπη, τον κινηματογράφο.

Υπάρχει λογοτεχνικός ήρωας του οποίου το γραφτό της μοίρας θα αλλάζατε;

Έναν λογοτεχνικό ήρωα τον γνωρίζουμε και τον αγαπάμε μέσα σε ένα συγκεκριμένο πλαίσιο, εκείνο του έργου μέσα στο οποίο αυτός κινείται κι ανασαίνει. Αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του. Από αυτή την άποψη, το να θελήσουμε να του αλλάξουμε τη μοίρα μού φαντάζει αντιφατικό, αφού ακυρώνει στην ουσία τους λόγους για τους οποίους τον αγαπήσαμε και ταυτιστήκαμε μαζί του, μεταλλάσσοντας τόσο τον ίδιο όσο και το λογοτεχνικό έργο που τον φιλοξενεί σε κάτι άλλο από αυτό που γνωρίσαμε και εκτιμήσαμε.

Η γραφή απαιτεί πειθαρχία ή λειτουργεί αυτόματα;

Οι αρχικές ιδέες συνήθως έρχονται σε ανύποπτες στιγμές. Εμένα, για παράδειγμα, με βρίσκουν στην κουζίνα ή όταν πηγαίνω για περπάτημα. Αν δε δουλεύουν ωστόσο, μπορεί να καταλήξουν απλά πυροτεχνήματα. Γι' αυτό και η φάση της επεξεργασίας, της ουσιαστικής γραφής, απαιτεί πειθαρχία, σχέδιο και υπομονή, χωρίς αυτό πάντως να αποκλείει και την αυθόρμητη εμφάνιση στη διάρκειά της ενός ευρήματος ή μιας ιδέας που θα σε αναγκάσει σε κάποιου είδους δημιουργική παρέκκλιση από το αρχικό σου πλάνο.

Επιλέγετε ένα καλοξυσμένο μολύβι ή μια καινούργια γραμματοσειρά ενός πολυμέσου, για να ζυμώσετε το χρόνο, τον τόπο, τους ήρωες ως πρώτη επαφή με τη σελίδα;

Το γραφείο μου είναι γεμάτο χαρτιά με σημειώσεις, σκαριφήματα, σκόρπιες ιδέες. Συνήθως παρδαλά, γραμμένα με στίλο σε όλα τα χρώματα της ίριδας. Ωστόσο, όταν αποφασίζω να βάλω τις ιδέες μου σε σειρά και να τις κάνω ιστορία, δουλεύω αποκλειστικά και μόνο στον υπολογιστή.

Ας π(ι)ούμε μαζί έναν αγαπημένο σας στίχο/φράση/απόσπασμα από την εγχώρια ή παγκόσμια λογοτεχνία.

«Έστω. / Ανάπηρος, δείξε τα χέρια σου. Κρίνε για να κριθείς». Οι τελευταίοι στίχοι από τον Στόχο του Μανόλη Αναγνωστάκη, που τους ανακαλώ κάθε φορά που η πραγματικότητα με

ξεπερνάει. Το να μιλάς, να παίρνεις θέση, να υπερβαίνεις την προσωπική σου αδυναμία κι ανασφάλεια για να πεις τα λιγοστά σου λόγια είναι όρος και λόγος ύπαρξης. Η σιωπή δεν είναι πάντα χρυσός αλλά υποταγή στην αδικία, στο ψέμα, στην παλιανθρωπιά. Η σιωπή δεν άλλαξε ποτέ τον κόσμο.

Ενότητα 3^η: Μια φράση ασυμπλήρωτη

(Ένα μικρό λογοπαίγνιο με αφορμή τον τίτλο βιβλίου «Να ζεις, να αγαπάς και να μαθαίνεις» του Δρ. Φελίτσε Λεονάρντο Μπουσκάλια)

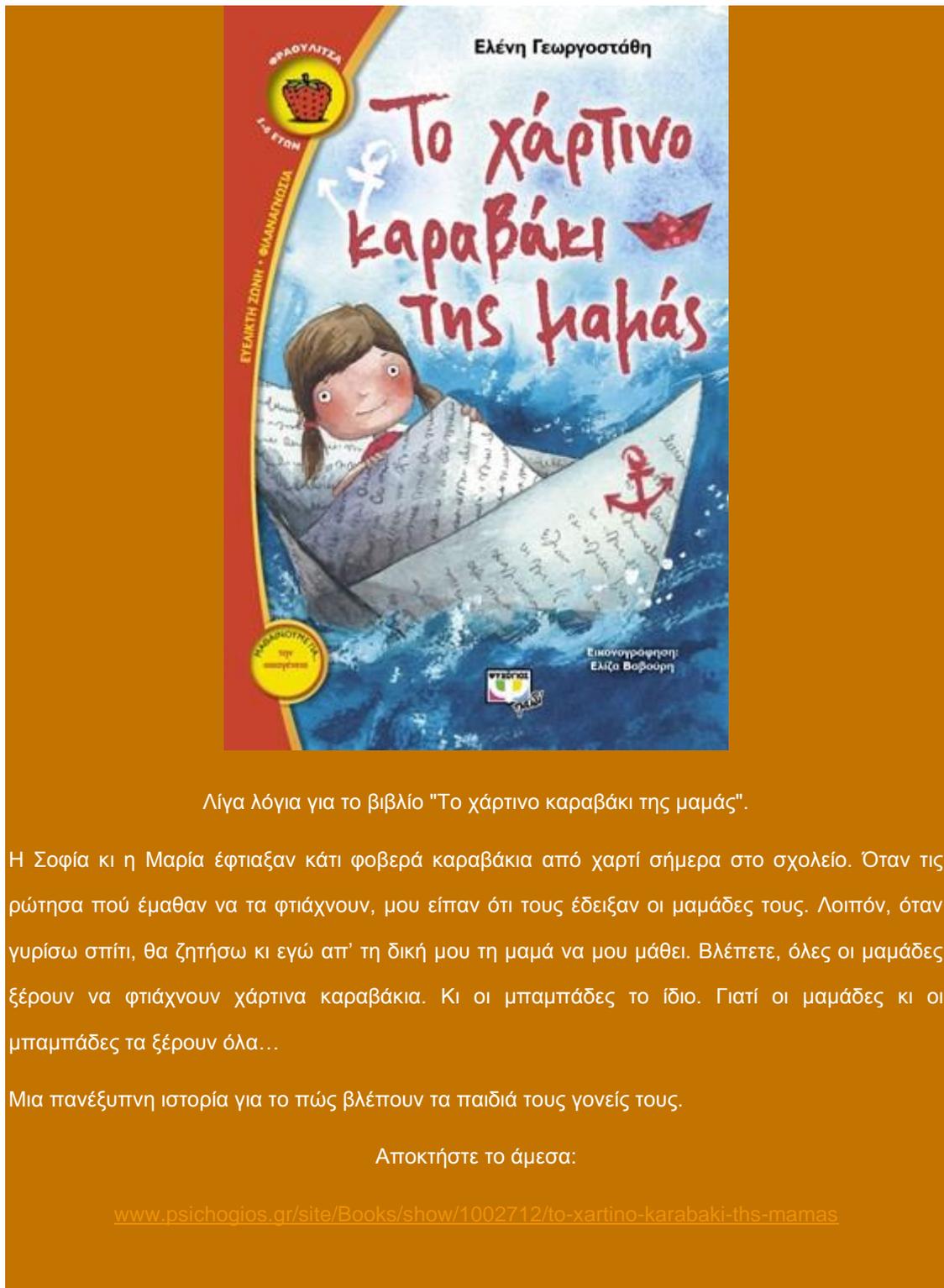
Να ζεις, να αγαπάς, να μαθαίνεις και να ελπίζεις πως... τα καλύτερα έρχονται!

Υ.Γ.: Οι ταινίες κρύβουν μέσα στη συντομία τους μεγαλειώδεις πανανθρώπινες αξίες.

Υπάρχει κάποια την οποία, από πλευράς σεναρίου, μας παροτρύνετε να δούμε;

Είναι αρκετές οι ταινίες που με έχουν σημαδέψει, ωστόσο θα επιλέξω μία που είδα σχετικά πρόσφατα. Θα σας πρότεινα λοιπόν να δείτε, αν δεν το έχετε ήδη κάνει, τον *Αστακό* του Γιώργου Λάνθιμου, σε σενάριο του ίδιου και του Ευθύμη Φιλίππου. Μια αναπάντεχα τρυφερή ταινία, που, ενώ ακροβατεί αριστοτεχνικά ανάμεσα στον ωμό ρεαλισμό και τον σουρεαλισμό, καταλήγει να αναδεικνύει μια βαθιά ρομαντική αντίληψη για την αντισυμβατική φύση της αληθινής, μέχρι αυτοθυσίας αγάπης, που ανθίζει κι επιβιώνει κόντρα σε κάθε λογής κανόνες, νόρμες, απαγορεύσεις κι εξουσίες.

Έκθεση εικόνων

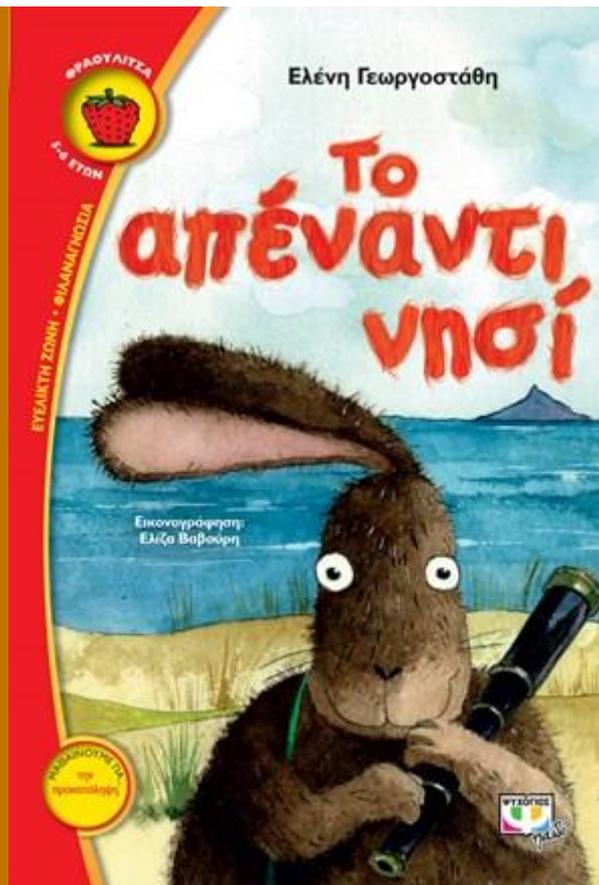
Λίγα λόγια για το βιβλίο "Το χάρτινο καραβάκι της μαμάς".

Η Σοφία κι η Μαρία έφτιαξαν κάτι φοβερά καραβάκια από χαρτί σήμερα στο σχολείο. Όταν τις ρώτησα πού έμαθαν να τα φτιάχνουν, μου είπαν ότι τους έδειξαν οι μαμάδες τους. Λοιπόν, όταν γυρίσω σπίτι, θα ζητήσω κι εγώ απ' τη δική μου τη μαμά να μου μάθει. Βλέπετε, όλες οι μαμάδες ξέρουν να φτιάχνουν χάρτινα καραβάκια. Κι οι μπαμπάδες το ίδιο. Γιατί οι μαμάδες κι οι μπαμπάδες τα ξέρουν όλα...

Μια πανέξυπνη ιστορία για το πώς βλέπουν τα παιδιά τους γονείς τους.

Αποκτήστε το άμεσα:

www.psichogios.gr/site/Books/show/1002712/to-xartino-karabaki-ths-mamas

Λίγα λόγια για το βιβλίο "Το απέναντι νησί".

Πέρα στη θάλασσα είναι ένα νησί με πράσινα δέντρα και γαλάζια νερά. Τ' όνομά του δεν το ξέρουν στον βαλτότοπο. Όλοι το λένε «το απέναντι νησί». Κι όλοι γνωρίζουν πως, όσο όμορφο κι αν δείχνει από μακριά, κρύβει μέσα στις φυλλωσιές του φοβερά και τρομερά μυστικά. Κανείς δεν μπορεί να πει τι ακριβώς, μα και κανείς δε θέλει να μάθει. Ωσπου μια μέρα ένας απ' τους κατοίκους του βαλτότοπου, ο πιο τολμηρός κι ο πιο ονειροπαρμένος, θα αποφασίσει να το ανακαλύψει.

Αποκτήστε το άμεσα:

www.psichogios.gr/site/Books/show/1003364/to-apenanti-nhsi

Διαβάστε περισσότερα: <http://www.booktourmagazine.com/news/gnoriste-tin-eleni-georgostathi1/>